

စိမ်းလဲညို

သူ့ကို ကျွန်မ စောင့်နေသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာကြာ ကတည်းက စောင့်နေခဲ့သည်။ သည်နေရာသည် ကျွန်မတို့ရွာ၏ သာယာလှပဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မရှေ့တွင် မုန်းမြစ်သည် ကြွနေကြီးစွာ စီးဆင်းလေသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေဖဝါးအောက်တွင် သဲမြေပွင့်၏ စိုထိုင်းထိုင်း အေးစက်စက် အတွေ့ကို ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မဖိနပ်ချွတ်ထားပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက သည်နေရာတွင် မြစ်ထဲမှ ဆယ်ထားသော သစ်မြစ်ဆုံ အကြီးကြီးတစ်ခု လဲလျောင်းနေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသစ်မြစ်ဆုံပေါ်တွင် ကျွန်မထိုင်၍၊ ဟိုးအဝေး မြစ်ညာဆီက စိမ်းစိမ်းညိုညို တောင်တန်းကြီးကို ငေး၍၊ မုန်းမြစ်၏ ခွန်အားရှိသော ရေစီးသံကို နားထောင်၍၊ ကျွန်မဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်က ပြောင်းခင်းတို့ဆီမှ လာသော စိမ်းမြမြ မွှေးရနံ့ကို ရှုရှုတ်၍ စိတ်ကို ခရီးနှင့်ကာ မိုးအဆုံး မြေအဆုံး ပျံလွင့်စေ၍ အေးချမ်းစွာ အချိန်ကုန်ခဲ့သော ညနေခင်းတစ်ချို့ဆီတုန်းကတော့ ကျွန်မဘေးမှာ နွေးထွေးသော ရင်ခွင် တစ်ခု အတူရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလ ကြာမြင့်ပြီးနောက် ထိုသစ်မြစ်ဆုံကြီးကို ပြန်မတွေ့ ရတော့သည်မှာ သဘာဝတရားပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပုဆိန်ချက်နှင့် ခွဲဖြတ်ခုတ်ထစ်ခံရပြီးနောက် လောင်စာထင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီးရောပေါ့။

ကျွန်မ ရွာပြန်လာချိန်တွင် အရာအားလုံးလိုလို ပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီ။ ဥပမာ ရွာမှာ လျှပ်စစ်မီး (၂၄ နာရီမှာ တစ်ခဏပဲဖြစ်ဖြစ်) ရနေခဲ့ပြီ။ ညနေချမ်းအချိန်မှာ လူတွေ ဟိုတုန်းကလို ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ စုဝေးထိုင်၍ ကျားကွက်ရွှေ့ ကစားသည် အလေ့အထ ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့ပြီ။ အိမ်တစ်ချို့တွင် ရုပ်မြင်သံကြား အသံများကိုကြားနေရပြီ။ ကလေးတွေ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားရာမှ တိပီကြော်ငြာများကို လိုက်ကြည့် လိုက်ဆိုနေကြပြီ။ ရွာလယ်က ချောက်တီး ချောက်ချက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ အသွင်ပြောင်းကာ သစ်လွင်စည်ကားနေပြီ။ ဆိုင်မျက်နှာစာမှာ ကြော်ငြာ Wall Sheet မျိုးစုံဖြင့် ရောင်စုံဖြာနေခဲ့ပြီ။ မိကိုကွေကာ၊ စူပါကော်ဖီမစ်၊ မိကို ကော်ဖီမစ် စသည့် ကော်ဖီမစ်ကြော်ငြာ ရောင်စုံပိုစတာကြီးများ၊ ဗီဗီ မန်ကျည်း ဖျော်ရည်ဘူးနှင့် (ဆီး) ဇီးဖျော်ရည်ဘူး ကြော်ငြာများ၊ လန်ဒန် စီးကရက်၊ ကယ်လီဖိုးနီးယား စီးကရက်၊ လာ့စ် ဗေးဂတ်စ် စီးကရက် . . စီးကရက်ကြော်ငြာဆိုင်ဘုတ်များ စသည့် ကြော်ငြာပေါင်းစုံဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခဲ့ပြီ။ ရွာ၏ အကြီးမားဆုံးသော အစည်ကားဆုံးသော ချိုးရေတွင်းကြီးတွင် လူခြောက်သွေ့လျက်ရှိပြီ။ ရွာထဲမှ တုံကင် ရေတွင်းကလေးများ၊ အဝီစိစက်ရေတွင်းများမှ ရေကို ဝယ်ယူသုံးစွဲနေကြပုံ ရပါသည်။ အလုပ်သက်သာကာ အဆင်ပြေသွားကြတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့လေ။ တစ်ခါတုန်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကလေးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့သော ဈေးထိပ်က ဆိုင်တန်းတွင် တိုက်ဂါးဘီယာ၊ ဒဂုံဘီယာ၊ မြန်မာဘီယာ၊ မန္တလေးဘီယာ၊ မြန်မာ ဝီစကီ၊ မြန်မာရမ် ကြော်ငြာအသစ်တွေ၊ ကြော်ငြာအဟောင်းတွေ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ပြီ။ (သို့ပေမယ့် အရက်ဖြူဆိုင်ကလေးကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။)

တစ်ချက် ဝေကြည်လိုက်ရုံနှင့် သိသာမြင်သာသော အပြောင်းအလဲတစ်ခုကတော့ ဈေးအနီးတစ်ဝိုက်နှင့် ရွာလမ်းဘေးတို့မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အမှိုက်များ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ ရွာကလေးသည် လူ့ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်တစ်ခုသို့ တိုးတတ်ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ။ ဒါတွေက အဝေးသို့ ရောက်နေသည့် ကျွန်မနှင့် တိုက်ရိုက်မပက်သက်သော ပြောင်းလဲမှုများဖြစ်၏။

ကျွန်မ သည်ရွာသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာရသည့် လူတော်တော်များများ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းသိရှိပြီးသော အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်မနှင့်တိုက်ရိုက်မပက်သက်နေသော အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို လက်ခံယူရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မ၏ငယ်ချစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့သော သူသည် ကျောင်းပိတ်လို့ ကျွန်မရွာပြန်လာတိုင်း ဟောသည် မုန်းဆိပ်မှာ မောင်မောင်ကြီး၏သီချင်းများကို ညည်းပြု၍ သူ့အလွမ်းကို သက်သေတည်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ အကြိုက်ဆုံးသီချင်း နှစ်ပုဒ်မှာ ‘အချစ်ကို ဘယ်လိုပြောရမယ်’ နှင့် ‘စိမ်းလဲညို’ ဖြစ်သည်။ သူ့ သီချင်းအညည်း၏အစမှာ ကျွန်မက ရယ်မောအလိုလိုက်ကာ နားထောင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း သူ့သီချင်းထဲမှာ ကျွန်မ နှစ်မျောသွားတတ်သည်။ သူက အသံခွန်အား သိပ်မကောင်းလှပေမယ့် အဆိုတတ်သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ လေယူလေသိမ်းကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်ဆိုနိုင်သည်။ ကျွန်မမှာ ရယ်ချင်စိတ် လျှောင်ချင်စိတ် ပျောက်ကာ သူ့သီချင်းသံကြောင့် ရင်များပင် နွမ်းနယ်စွာ ခုန်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

“ ငါမရှိရင်ရော နင် ဒီမှာ ဒီလိုပဲ တိုးတိုးလေး သီချင်းတွေ လာဆိုနေသလား” ဟု ကျွန်မအပြုံးစစဖြင့် မေးတော့ သူကရယ်သည်။

“ အလကား ဒီလာဆိုပါ့မလားဟ၊ ငါ့အိမ်မှာပဲ ငါ ဆိုတာပေါ့၊ ရေတွင်းထဲက ရေခပ်ရင်းလဲ ဆိုတာပဲ၊ ညည လသာသာမှာ မန်ကျည်းပင်အောက်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်ပြီးလဲ ဆိုတာပဲ၊ အကျယ်ကြီး အော်ဆိုတာဗျ၊ နင်ယုံလား”

“ အရူး. . . ”

လဲလဲလေး ညိုစင်သော သူ့ပါးပြင်တို့သည် ရယ်မောလိုက်သည့်အခါ ပို၍တောက်ပ ဝင်းလက်လာလေ့ရှိသည်။

“ ငါ အဲဒီလို သီချင်းတွေ အော်အော်ဆိုရင် ဘကြီးပုကသိပြီ၊ ရန်အေး. . ငါ့မြေးတော့ ဒီနေ့ပဲ ရူးမလား၊ နက်ဖြန်ပဲ ရူးမလားတဲ့”

လမ်းမှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေကလည်း သူ့ အဲသည်လို သီချင်းအော်အော်ဆိုလျှင် သွားရင်း လာရင်း နောက်နောက်သွား တတ်ကြသတဲ့။ ‘ ရန်အေးရေ. . . တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေ ပိတ်ဖို့ အပုံကြီး လိုသေးသဟ’ လို့ ရယ်မောသွားကြသတဲ့။

“ နင် မရှက်ဘူးလား ”

“ မရှက်ပါဘူး ” တဲ့။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းဘဝမှာကတည်းက ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်မတို့အား ချစ်သူတွေဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ သောက်ရေသုံးရေခပ်ဖို့ ရွာလယ်က တွင်းသို့ သွားပြီကို သူ့အိမ်ကနေ လှမ်းမြင်လျှင် သူ့ပါ ရေပုံးထမ်းကလေး ဆွဲပြီး အပြေးလိုက်လာလေ့ရှိသည်။ ရေတွင်းက အတန်နက်သဖြင့် ကျွန်မ ရေငင်လို့ ပင်ပန်းမှာကို မကြည့်ရက်ပါ. . တဲ့။

ကျွန်မအတွက် သူပဲ အမြဲရေငင်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ဒါတောင်မှ ကျွန်မ ရေပုံးတစ်ဖက်တစ်ချက် ဆွဲပြီး အိမ်ကို ရေသယ်ရသဖြင့် ရေပုံးသစ်သားတန်းဖြင့် ပွန်းကာ ကျွန်မလက်ဖဝါးတွေ လက်ချောင်းရင်တွေ နီရဲကုန်လျှင် သူ့မှာ တဖွဖွ သနား၍မဆုံးတော့ချေ။ ကျွန်မ၏ အိမ်အတွက် ဖြစ်နိုင်လျှင် သူပဲ ရေထမ်းပေးလိုက်ချင်သတဲ့။

ကျွန်မက သူ့လက်ဖဝါးတွေကို ဖြန့်ခိုင်းပြီး ကျွန်မလက်ညှိုးနှင့် ဖွဖွထိတို့ကြည့်သည့်အခါ သူ့လက်ဖဝါးတွေ အသားမာတတ်ကာ ခပ်ရှုရှုဖြစ်နေသည်ကို ခံစားရသည်။ အဲသည်အခါမျိုးမှာ ထိုလက်ဖဝါးတွေကို ဘယ်လိုချစ်မှန်းမသိ၊ ကျွန်မ ချစ်မိသည်။

ထိုလက်ဖဝါးတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ ပြောင်းခင်းက ပြောင်းဖူးတွေကို သူ ကူချိုးပေးခဲ့သည်။ ထိုလက်ဖဝါးတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ လယ်ကို သူကူရိတ်ပေးဖို့ တံစဉ်ကို ကိုင်ခဲ့သည်။

ထိုလက်ဖဝါးတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ မန်ကျည်းပင်မှ မန်ကျည်းသီးတွေ ပုတ်ခြွေပေးခဲ့မန်ကျည်းသီးတွေကို ထုပြီး အစေ့ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုလက်ဖဝါးတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ စောင်ချမ်းချင်လုပ်ဖို့ စောင်ချမ်းသီးတွေကို ဓားဖြင့် ထက်ပိုင်းခွဲပေးခဲ့သည်။ သူ ထက်ပိုင်းဖြတ်ပေးသော စောင်ချမ်းသီးကို ကြော့ရှည်သုတ် သံဇွန်းဖင်ဖြင့် အတွင်းအနှစ်ကို ကျွန်မ ထိုးကော် ထုတ်ယူတာကို ဝင်ကူလိုက်သေး၏။ ထိုလက်ဖဝါးတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ကို ခပ်ဖွဖွ ခပ်ရှုရှု ပွတ်သပ်ကာ

‘ နင် ငါ့ကို အပျော်ကြိမ်သွားနဲ့နော် ’ ဟု စ သလို နောက်သလို တောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြာမြင့်လာသည်နှင့် အမျှ သူနှင့် ကျွန်မ၏ ဘဝနှစ်ခုက ပို၍ပို၍ ကွာခြားလာခဲ့သည်။ ဒါ့ကို ကျွန်မက အရင်ရိပ်မိခဲ့သလား၊ သူက အရင် ရိပ်မိခဲ့သလား ကျွန်မ မသိနိုင်ပေမယ့် အဦးဆုံး ဖွင့်ဟ ကောက်ချက်ချတာကတော့ သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ငါသိပါတယ် ခင်လေးရာ၊ နင်နဲ့ငါ ယူဖြစ်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။ တစ်ညနေဆီက အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီးတွေဆီ ငေးနေရာမှ အဆက်အစပ်မရှိ သူ့ကောက်ချက်ချခဲ့၏။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်မ ဝန်လည်းမခံခဲ့၊ ငြင်းလည်း မငြင်းခဲ့။ သူ့လက်ဖဝါးကို ဆွဲယူကာ ကျွန်မပါးပြင်နှင့် ထိကပ်စေ၍ ထိုကြမ်းရှုရှု ခံစားမှုလေးပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နေခဲ့ဖူးပါသည်။ ပင့်သက်ကလေးတောင် မရှိက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး ထင်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်ပါသည်။

သူ၏ ရိုးသားဖြောင့်မှန်မှု၊ စေတနာဖြူစင်မှု၊ အေးချမ်းမှု... အဲဒါတွေကို ကျွန်မ ချစ်ပါသည်။ သူသည် စာပေအနုပညာကို မသိ၊ ပန်းချီအနုပညာကို မသိ၊ ရုပ်ရှင်နှင့် ဗီဒီယို အနုပညာကို မသိ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေး အကဲခတ်ပညာကို မသိ၊ အဆင့်မြင့် သိပ္ပံပညာကို မသိ၊ ကွန်ပျူတာ အတတ်ပညာကို မသိ၊ နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားဟူ၍ ကျောင်းသားဘဝမှာ သင်ခဲ့ရသော အခြေခံ အင်္ဂလိပ်စာမှ တစ်ပါး ဘာမှမသိ။

ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးအမြင်ဆိုတာကို မသိ။ ကျွန်မနှင့်သူ ဆွေးနွေးစရာ ဘာသာရပ်တွေ တဖြည်းဖြည်းနည်းပါး ပျောက်ကွယ်ကုန်ခဲ့သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်ကြသည်ကိုစွဲမှာ အဲသည် ပြင်ပရေးရာ အတတ်ပညာတွေ၊ အသိပညာဗဟုသုတတွေ လိုအပ်သလားဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ခဏခဏ စစ်ဆေးမေးခွန်းထုတ်ကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ သိပ်လိုတာပေါ့ ဟူသော အဖြေကိုသာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရခဲ့ဖူးသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ချစ်စိတ်ကြည်နူးစိတ်ကလေးတွေ ပျံ့လွင့်ဆက်သွယ်သည့် ကာလ ဘယ်လောက်ထိ ကြာမလဲ။ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုကို

လွန်မြောက်လျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချစ်ကို ဖလှယ်ရာမှ အတွေးအမြင်တွေ စကားလုံးတွေ ပျော်ရွှင်မှုတွေ နာကျင်မှုတွေ ဖလှယ်ဖို့အချိန် ရောက်လာမည်။ ထိုကာလတွေက ပို၍ကြာလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ ပြောပြတိုင်ပင်ကြမလဲ၊ ဘာတွေကို ဖလှယ်ကြမလဲ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အကြားမှာ တူညီတာဆိုလို့ ဂီတကို ချစ်တာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ထိုတစ်ခုတည်းသော ဂီတ အနုပညာကို ဖလှယ်ကြမည် ဆိုပါစို့။

သူချစ်သည့် မောင်မောင်ကြီးကို ကျွန်မချစ်သည်။ သူချစ်သည့် ကိုသန်းလှိုင်ကို ကျွန်မချစ်သည်။ သူ စိမ်းလဲညိုကို ညည်းလျှင် ကျွန်မက ရင်ထဲမှ သီချင်းပိုဒ် နှစ်ပိုဒ်လောက်ကို လိုက်ညည်းနိုင်သည်။

မေပျိုမေပျို . . . မောင်အသည်းစွဲအောင် ချဲ့တဲ့ ပျို . . . မြောက်ပြန်လေ သွေးရင် ဝေးမှစိုးတယ်လို့ . . . ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲက သူဆို . . . ပြုံးချိုချိုမူယာလေးနဲ့ ခနဲပုံနဲ့ပုံ . . . မောင်စိတ်အာရုံထဲက မထွက်ဘူးပျို . . .

ခုများတော့ သနာဠဲမညာသလို . . . တစ်ပြည် တစ်ရွာစီလည်းခြားခဲ့သလို . . . ဘေ့ဇာလီမှာ အားနွဲ့ပေါ့ပျို . . . မခွဲဘူးလို့ မြတ်ဘုရားရှေ့မှာ ဆုတွေ ပန်ဆို . . . နှစ်ကိုယ်တူ ယှဉ်တွဲ နွဲ့ခဲ့တဲ့ သည်ကမ်းရိပ်ကို . . . တစ်ကိုယ်ရည်သာပဲ မြန်းရပါပျို . . . ရပ်ဝေးက ချစ်တေးနဲ့သာ စိမ်းလဲညိုကို မျှော်မှန်းကာ တမ်းတဆို . . . ကမ်းပဟို အလွမ်းပိုမို့ . . . စိမ်းလဲလဲ . . . တော . . . တောင်တောင်ဆီက ညို . . . တဲ့။ ကျွန်မ လွမ်းတတ်ပါသည်။

‘ ချစ်သူ ဝေးဝေးသွားပါနဲ့လားကွယ်’ ကို သူညည်းလျှင် တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ကျွန်မ လိုက်ညည်းနိုင်သည်။

သူ ချစ်သည့် သီချင်းမှန်သမျှ ကျွန်မ ချစ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်မ ချစ်သည့် သီချင်းတွေကို သူ မချစ်နိုင်ခဲ့ပေ။ မင်းမင်းလတ်ကို သူ ချစ်ဟန်ဆောင်နိုင်သည်ထား၊ ဇော်ဝင်းထွဋ်ကို ချစ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်နိုင်သည် ထား၊ ဘီးဂျီးကို သူ မခံစားနိုင်ခဲ့။ အီးဂဲလ်ကို သူ မခံစားနိုင်ခဲ့။

‘အဲသည်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ’ဟု ကျွန်မအားတင်းကြည့်ဖူးသည်။

အဲသည်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြောစရာစကားတွေ ရှားပါးခဲ့တာပေါ့။ သူနှင့် ကျွန်မ မုန်းမြစ်ရေလျှံသည့်အကြောင်း ပြောနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရာသီဥတုအကြောင်း ပြောနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းအကြောင်းပြောနိုင်ခဲ့ကြသည်။ မုန်းမြစ်ရဲ့ ဟိုးအထက်ဆီက စိမ်းညိုသည့် တောင်တန်းမှာ အစိမ်းရောင်ပြယ်လွင့်ကာ အညိုရောင် များလာသည့်အကြောင်း ပြောနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဒါတောင်မှ သစ်တော ထိန်းသိမ်းရေး ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ရောက်တော့ ကျွန်မနှင့် သူ ခံစားချက်ချင်း ကွာခြားခဲ့ရသေးသည်။ ကျွန်မက လောက်စာအဖြစ် ထင်းမီးကို သုံးစွဲနေရသည့်အတွက် နှမြောစိတ်နှင့် လိပ်ပြာမသန့်စိတ်တို့ ခံစားရပါသည်ဟု ပြောလျှင် သူတဟားဟားရယ်လေသည်။

“ ငါတို့ရွာမှာ ထင်းမီးနဲ့ မီးသွေးမှ မသုံးရရင် ဘာနဲ့သွားချက်စားရမလဲ ခင်လေးရ” သူသည် ထင်းမီးကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး သုံးရုံမျှမက သူ့အိမ်မှာ ဝယ်ရသည့် ထင်းတွေက အသားမကောင်းဘူး၊ မီးမစွဲဘူးဟု အကြောင်းပြကာ အထက်ဘက်က တောထဲသို့ သွားကာ သူ့ကိုယ်တိုင် သစ်ပင်ခုတ်ချင်ခဲ့သေးသည်။

“ မပိုစမ်းပါနဲ့ ရန်အေးရာ၊ အဖမ်းခံနေရခါမှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေဦမယ်”

သူကတော့ ပြုံးပြုံးပါပဲ။ ကျွန်မကို လက်တွေ့မကျသူ၊ စိတ်ကူးယဉ်သူ၊ ပညာတတ်ဉာဉ် ရှိသူ စသည် စသည်ဖြင့် ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ သူ့ကောက်ချက်တွေ အမျိုးမျိုးတိုးလာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မအတွေးနှင့် သူ့အတွေး ဘယ်လောက်တောင် ဝေးကွာနေခဲ့သလဲဆိုလျှင် သူ့ကို ကျွန်မ မယူနိုင်သည့် အကြောင်းပြချက် ပေးပါဟု တောင်းလို့ ကျွန်မပေးခဲ့သောအခါ ထိုအကြောင်းပြချက် စစ်စစ်ကို သူမယုံခဲ့ပေ။

ကျွန်မ သူ့ကို မယူနိုင်၊ သူ့ကိုမှ မဟုတ်၊ ဟောသည် ကမ္ဘာလောကတွင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်မထပ်နိုင်၊ ကျွန်မ အိမ်ထောင်မကျလို။ ကျွန်မနှင့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ သင့်တော်ကိုက်ညီမှုမဟုတ်။ မိသားစုဘဝ၏ အရသာကို ကျွန်မပေးနိုင်မှာလည်းမဟုတ်။ ရနိုင်မှာလည်း မဟုတ်။ ကျွန်မသည် ထစ်ထစ်ကလေးမျှ အလျှော့မပေးချင်၊ အပွန်းအပဲမခံချင်၊ အေးအတူ ပူအမျှ ဆိုသည့် အပေးအယူတွေ လိုက်လျောမှုတွေ ထိန်းချုပ်မျှသိပ်မှုတွေကို မကြိုချင်။ ကျွန်မ၏ အတ္တကို နည်းနည်းမျှ အထိခိုက်မခံနိုင်။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ၏ ဂီတစည်းချက်နှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ ကျွန်မ က နိုင်မှာ မဟုတ်။

သူ မယုံခဲ့ပေ။

လောကမှာ အဲသည်လောက် ကြောင်သည် မိန်းမ မရှိဟု သူ့တွက်ပုံရသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို မယူနိုင်တာက ကျွန်မက ပညာပိုတတ်ပြီး သူက ပညာမတတ်လို့. . . တဲ့။ ကျွန်မက ချမ်းသာပြီး သူက ဆင်းရဲလို့. . . တဲ့။

တကယ်အကြောင်းပြချက်ကို သူမယုံသောအခါ သူထင်သည့် အကြောင်းပြချက်ကိုပဲ မှန်ကန်ပါသည်ဟု ကျွန်မဝန်ခံလိုက်ရသည်။

သူ့ကို မယူနိုင်ပါဘူးဟု ကျွန်မက ဖွင့်ဟကြေညာပြီးပေမယ့် ကျွန်မချစ်သူသည် သူပဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မအတွက်က ဘာမျှ မပြောင်းလဲပေ။ သူကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ ဘဝကလေး ပြောင်းလဲသွားပြီဟု ယူဆလိုက်ကာ ချစ်သူဘဝမှတစ်ဆင့် ပြန်နောက်ဆုတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ဒါကလည်း ရိုးစင်းသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သဘာဝကျကျအဖြေထုတ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သူ့လို မရိုးစင်းသည့် ကျွန်မက ထိုသဘာဝကို လက်မခံနိုင်ခဲ့။

ကျွန်မ ရွာပြန်ရောက်လာလျက်သားနဲ့ ကျွန်မနှင့် ဆုံတွေ့နေကျ မုန်းဆိပ် သဲသောင်ပြင်သို့ သူမလာခဲ့လေခြင်းဟု ကျွန်မ ဝမ်းနည်း နာကျင်ခဲ့ပြန်၏။ ကျွန်မ ရေခပ်ချိန်မှာ သူငယ်ချင်းဘဝကလို သူ့ရေငင်ဆွဲထည်ပေးစဉ်ကာလမှာ ကျွန်မ သူ့လက်ဖဝါး ကြမ်းကြမ်းကို ဆွဲယူနမ်းကာ မျက်ရည်ကျခဲ့မိတော့ သူ့ဤအဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။

“ခင်လေး. . . ငါ့ကို နင်က ဘာဖြစ်စေချင်နေတာလဲ၊ ငါက ဘာလဲ၊ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

သူ ရိုးစင်းစွာ ကျွန်မကို မေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ သူ့မျက်လုံးတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်မဖြစ်စေချင်သည်ကို မညာမတာပင် ပြောချပစ်ခဲ့သည်။

“ နင့်ကို ငါမယူတာနဲ့ပဲ နင်နဲ့ငါ ချစ်သူတွေ မဖြစ်ရတော့ဘူးလား၊ ဟင့်အင်း. . . မရဘူး၊ နင့်ကို ငါချစ်သလို နင်လဲ ငါ့ကို ချစ်နေရမယ်၊ ညနေစောင်းရင် မုန်းဆိပ်ကို ဟိုတုန်းကလိုပဲ နင်လာခဲ့ရမယ်၊ ငါ မန္တလေးကို မပြန်မချင်း ညနေတိုင်း နင်လာခဲ့ရမယ်၊ ဒါပဲ”

ကြည့်စမ်း. . . ကျွန်မ ဘယ်လောက်တောင် အတ္တကြီးခဲ့မိလေသလဲ။

သူသည် ယောက်ျားမာနနှင့် ကျွန်မကို ချစ်သည့် အချစ်အကြားမှာ သူ့ဘဝသူ့ အလူးအလဲ ရွေးချယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ကျွန်မက ထိုအချိန်မှာ ခံစားချက်နှစ်ခုနှင့် သူ့ရွေးချယ်မှုကို မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ သူ၏ ယောက်ျားမာနအတွက် ကျွန်မကို အပြတ်အသတ် ဖြတ်ချပစ်လိုက်စေချက်သည် ခံစားချက်က တစ်ခု၊ ကျွန်မ၏ တွယ်တာမှုကို အသိအမှတ်ပြုကာ ကျွန်မအား အလိုလိုက် အလျော့ပေးကာ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာဖို့ မုန်းဆိပ်သို့ သူ့ရောက်လာစေချင်သည့် ခံစားချက်က တစ်ခု။ ထိုခံစားချက်နှစ်ခုနှင့် ထိုညနေတုန်းက ကျွန်မဟောသည်နေရာမှာ ကြာမြင့်စွာ စောင့်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

သူ့ရောက်မလာဖြစ်လျှင် သူ့မာနကို ကျွန်မ ဂုဏ်ပြုကာ ဝမ်းသာပေးနိုင်ဖို့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသလို သူ့ရောက်လာခဲ့လျှင် ကျွန်မအပေါ်ထားသည့် သူ့အချစ်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကြည်နူးကျေနပ်စွာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝမ်းပန်းတနည်း ခိုဝင်ရှိုက်ငိုပစ်ဖို့ ကြိုတင် မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ ကျွန်မရှိရာကို ရောက်လာခဲ့ရပေမယ့် သူ့မျက်နှာမှာ ကြေကွဲမှုတွေ အားငယ်မှုတွေနှင့် ညှိနှိုင်းနေခဲ့သည်။

“ ငါ နင့်ကို အမြင်ကတ်လို့ နာလွန်းလို့ မလာတော့ဘူးလို့ပါပဲ ခင်လေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်မျက်ရည်ကျမှာကို ငါက သနားနေပြန်သတဲ့၊ ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်လေ. . နင့်ကို သနားလို့ ငါလာခဲ့တာ၊ အဲဒါ နင်ယုံရဲလား. . ” တဲ့။

ကျွန်မ ယုံပါသည်။ ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကျွန်မဘေးမှာ သူရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ကျွန်မ လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ပေးဆပ်ဖို့ ကျွန်မဘေးမှာ သူ ရှိနှင့်နေခဲ့သည်။ သူ ကျွန်မကို အဲသည်တုန်းကတည်းက မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေခဲ့မှာ ကျွန်မ ယုံပါသည်။

သည်တစ်ခါဖြင့် သူ လာမှလာပါ့မလား။

ဟိုးအနောက်ဘက် တောင်စွယ်မှာ နေလုံးကွယ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ မုန်းမြစ်ပြင်၏ ရေအလျင်သည် အမှောင်ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့် အမျှ အညိုရိပ်သန်းလာခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ၏ ဘေးနားဆီက ပြောင်းပင်တို့၏ ရနံ့သည် လေအဝှေ့တွင် ချိုမြိန်စွာ မွှေးနေဆဲ။

ကျွန်မကသာ သဲသောင်စပ်မှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ ရွာပြန်ရောက်နေကြောင်း သူ မသိဘဲ နေနိုင်သည်။ ဟင့်အင်း. . . မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မတို့ ရွာသည် ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သည်နေ့မနက် ရောက်လာသည်ကို သူ့အား သတင်းပေးမည့် သူတွေ အများကြီးရှိသည်။ ကျွန်မ ရောက်နေမှန်း သူ သိကိုသိမှာပါ။ သေချာပါသည်။

ဒါဖြင့် သူ လာမှာလား၊ မလာဘူးလား။

ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလ ကြာမြင့်သည်အထိ ရွာသို့ ကျွန်မ မပြန်ဖြစ်ခဲ့။ ယခုအကြိမ်သည် ဆယ်နှစ်အတွင်း ပထမဆုံး ပြန်ရောက်သည်အကြိမ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ဘာကြောင့် ပြန်ရောက်လာသည်ဆိုတာ သူ့သိမှာပဲ။

သူ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်မ တတ်ရောက်ချီးမြှင့်လိမ့်မည်ဟု သူ နည်းနည်းမျှ ကြိုတင်မမှန်းဆခဲ့မိသည်တိုင် ကျွန်မ ရောက်လာပြီဆိုမှတော့ သူ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက်ဟု သူ့ရိပ်မိမှာပါ။ သူ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မှာပါလိမ့်ဟု ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိသည်။ ရန်အေးဟာ ခင်လေးရဲချစ်သူဆိုတာ ဟောသည်တစ်ရွာလုံး သိခဲ့သည်။ ကာလ အရှည်ဆုံးသော

တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ သွားရောက်ပညာသင်နေခဲ့သည့် ချစ်သူခင်လေးကို ရန်အေး ဘယ်လောက် လွမ်းဆွတ်တသ ခဲ့သည်။ ကျောင်းပိတ်ချိန်တွေကို ဘယ်လောက် မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားခဲ့သည်ဆိုတာ တစ်ရွာလုံး သိသည်။ အဲသည် ရန်အေးကို ခင်လေးက ထားပစ်ခဲ့သည်ဆိုတာလည်း တစ်ရွာလုံး သိခဲ့သည်။

တကယ်ဆို သည်နေ့ ကျွန်မ ရွာကို မလာသင့်ဘူး၊ ကျွန်မ သိပါသည်။

ကျွန်မ ဘာကြောင့် လာခဲ့မိပါလိမ့်။

တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်စွာ လက်ထပ်ယူတော့မည့် ချစ်သူဟောင်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ အနောက်အယုတ် ပေးနေဦးမှာလဲ။ အတိတ်၏ နာကြည်းကြေကွဲမှု ဒဏ်ရာဟောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့အား ပြန်လည်ခံစားစေဦးမှာလဲ။ သူ ဇနီးလောင်းနှင့်သူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ဘဝကို ဖြတ်သန်းစေပါတော့လား။

ဟင့်အင်း... မရဘူး။ သူ့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်မသွားရမှ ဖြစ်မည်။ သူ့သတို့သမီး ဘယ်လောက်လှသလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ မြင်ရမှ ဖြစ်မည်။ သူ့ သတို့သမီးကို သူ့ဘယ်လောက် ကြင်နာယုယနိုင်မလဲ ဆိုတာ ကျွန်မမြင်တွေ့ရမှဖြစ်မည်။ မင်္ဂလာပွဲမှာ ကျွန်မကို မြင်ရလျှင် သူ ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်မလဲ၊ ဘယ်လောက် တုန်လှုပ်သွားမလဲ၊ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်သွားမလဲဆိုတာ ကျွန်မမြင်တွေ့ရမှ ဖြစ်မည်။

ကျွန်မ တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်တာ သူ့သိလို့ကို သည် မုန်းဆိပ်ကို သူလာမှပါ။ ကျွန်မကို ကြိုတင်ဖျောင်းဖျေဖို့လေ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ဖို့ ဖျောင်းဖျေမလား... မဟုတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မ သူ့အကျိုး ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဘယ်တော့မှ လုပ်မည်သူ မဟုတ်မှန်း သူ သိထားမှာပါ။ စိတ်ကူးမယဉ်ဖို့ပဲ သူ ဖျောင်းဖျေပေလိမ့်မည်။ သူပြောမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ အသက်တွေ မငယ်ကြတော့ဘူး။ ရည်စားဟောင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို တတ်ဖို့ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေနဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ကျွန်မ မရှိတော့တာ ကြာပြီ... စသည် စသည်ဖြင့် သူ ပြောမှာပေါ့။ သူ ကျွန်မနှင့် ကြိုတင် ညှိဖို့ သည်နေရာကို သူလာကိုလာမှာပါ။

သို့သော် အမှောင်သည် တစ်စတစ်စ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာရာ မြစ်ပြင်မှာ ရေအရောင်ကို ခပ်လက်လက်သာ မြင်ရတော့သည်။ ကူးတို့ လှေကလေးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အနားယူကာ ရပ်တန့်နေပြီ။ ဟိုဘက်ကမ်း သည်ဘက်ကမ်း ကူးဖို့လည်း ဘယ်သူမှ မရောက်လာကြတော့ပေ။

ဒါဖြင့် သူမလာတော့ဘူးပေါ့။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာနိုင်မလဲလေ။ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့် သတို့သားမှာ ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေမှာပေါ့။ နောက်ပြီး ဇနီးလောင်းက သိသွားခဲ့လျှင်၊ သိမသွားလျှင်တောင် သစ္စာမဲ့ရာ ကျနိုင်သည်ဟူသော အတွေးက သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိမှာပေါ့။ သူသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာ သဘာဝဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ ချိုးဖောက်ဖို့ လွန်ဆန်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သူ မဟုတ်။

ဤနေရာသို့ လာဖို့ မလာဖို့မှာ မလာဖို့ဘက်က ဆွဲအား ပိုများနေမှာပါ။

ကျွန်မသိပါသည်။ ယောက်ျားမာနနှင့် အချစ် လွန်ဆွဲကြသည့် ပွဲတုန်းက အချစ်က အနိုင်ရခဲ့တာ မှန်ပါရဲ့။ ယခု ကိစ္စမှာတော့ ယောက်ျားမာနအပြင် ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စတွေ၊ ခင်ပွန်းလောင်းတစ်ယောက်၏ ‘သစ္စာ’ ဆိုတာတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင် စကားတင်းတွေ... အို... အဲသည်ဘက်မှာ ပို၍ အလေးသာအောင် ကူဖြည့်မည် အကြောင်းအချက်တွေက အများကြီး။

သည်ဘက်မှာက မျှော်လင့်ချက်မရှိခဲ့သည့် အချစ် တစ်ခုတည်း။ အချစ်မှာမှ ဆယ်နှစ်ကျော်
ကာလ ကြာမြင့်ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးနေနိုင်သည့် ပမာဏနည်းမည့် အချစ်။
တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာသည့် ညနေချမ်းမှာ ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက်တွေ တဖြည်းဖြည်း
တရိပ်ရိပ် ကျဆုံးကုန်ပါသည်။

သူ့ မလာတော့ဘူးပေါ့။

ယခုအချိန်ထိ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်နေဆဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာသွားသည်။

ယခုဆို သူ့ရုပ်ပုံလွှာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲနေပြီလဲ။

မလာဘူးဟု သေချာခါမှ ကျွန်မ သူ့ကို အလွန်အမင်း မြင်တွေ့ချင်လာသည်။ သူ့
မေးစေ့တစ်ဝိုက်မှာ ရင့်ကျက်သည့် မုတ်ဆိတ်တို့ဖြင့် စိမ်းညိုနေလောက်ပြီလား။ ညိုစင်သည့်
သူ့လက်မောင်းမှာ တောထဲ သွားရသည့် ဒဏ်၊ လယ်ထဲဆင်းရသည့် ဒဏ်တို့ဖြင့် ညိုရာမှ
မည်းခဲ့ပြီလား။ ပုဆိန်ကိုင်သည့် လက်ဖဝါးများ၊ တံစဉ်ကိုင်သည့် လက်ဖဝါးများ
အသားမာတတ်ရာ ကြမ်းတမ်းရာမှ ခံစားမှု ပျောက်သည်အထိ မာကျောခဲ့ပြီလား။ ကျွန်မ သူ့ကို
မြင်ချင်လိုက်တာ။ သူ့တစ်ပါး၏ ခင်ပွန်းအဖြစ် မြင်ချင်တာမဟုတ်ပါ။ ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိသေးသည့်
ကျွန်မ၏ ချစ်သူအဖြစ် လွတ်လပ်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင်လာတော့ပါ။

သို့သော် သူ့ မလာတော့ပါ။

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အနေနှင့် သည်ထက်ပို၍ သည်နေရာမှာ နေဖို့
မသင့်တော်ဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းကာ ကျွန်မ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်မ
မျက်ရည် တစ်စက် နှစ်စက် လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။

အို. . . သူ့ မလာဘူးလို့ ကျွန်မ သေချာလို့လား။

ကျွန်မက ရွာကို ကျောပေး၍ မြစ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေခဲ့သည့်
ကြာမြင့်သော ကာလမှာ ကျွန်မနောက်နားဆီသို့ သူ ရောက်ချင် ရောက်လာနိုင်ခဲ့တာပဲ။
ကျွန်မဆီသို့ ခြေ တစ်လှမ်း ထပ်တိုးဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ပြန်သွားတာလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ နောက်ဘက်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှတောင် လှည့် မကြည့်ခဲ့ဘူးလေ။

ကျွန်မ ရွာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မ တစ်ရပ်လောက် မြင့်သည့် (လမ်းဘေးဝဲယာရှိ) ပြောင်းပင်တွေသည်
မလင်းတလင်း လရောက်အောက်မှာ လေဖြင့် ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။ အဲသည် ပြောင်းပင်တန်းတွေ
ကြားမှာ လူတစ်ယောက် အသာလေး ရပ်ပြီး သည်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့နိုင်တာပဲ။
ကျွန်မဆီကနေ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။

ထို့နောက် ကျွန်မ ခပ်တိုးတိုးရယ်မိသည်။

သူ့ပြောခဲ့တာ သိပ်မှန်၏။ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်လေသည်။

(အမှတ် ၁၊ စိမ်းရောင်လွင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီ)

